

HET JONGETJE
DAT
ONZICHTBAAR
WERD

Elmine Wijnia

Ontwerp suggestie:
Ties Alfrink

Alle rechten voorbehouden:
Elmine Wijnia
©2016

<http://storymin.es>

Voor Ton

Ik kende ooit een jongetje. Een vrolijk onbevungen jongetje dat graag op straat speelde met zijn vriendjes, het leuk vond om te leren op school en zorgeloos de wereld rondstapte. Dat jongetje kende ik ooit, maar datzelfde jongetje ben ik ook vergeten, om hem pas weer als man te leren kennen.

Ik wil je het verhaal vertellen van dit jongetje. Misschien begrijp je dan aan het eind hoe het kan dan ik hem ben vergeten, en hoe ik hem weer terug heb gevonden.

Ernst ligt al in bed. Het is nog maar zeven uur, maar hij wil niets liever dan ontsnappen. Hij drukt op de geheime knop op de kap van zijn bedlamp. De muur naast zijn bed schuift open. Daarachter verschijnt de brug van zijn ruimteschip. Ernst is de kapitein van dit schip en bijna elke nacht gaat hij samen met zijn bemanning op stap om ver weg te vliegen, naar planeten en sterren waar zijn ouders nog nooit van gehoord hebben.

Het bestaan van het ruimteschip is het grootste geheim van Ernst. Hij heeft zelfs zijn beste vriend nog nooit verteld van zijn nachtelijke avonturen. Dit is zijn enige manier om van thuis te ontsnappen en Ernst wil niet dat iemand het ontdekt en zijn vrijheid van hem afpakt. Zijn ouders zullen hem nooit geloven dat er zoiets bestaat als ruimtereizen. Ze pakken misschien zelfs wel de lamp van hem af als ze ontdekken dat hij er een andere wereld mee opent. Het zou hem alleen maar op gekke ideeën brengen.

Het is zondag vandaag. Op zondagen hebben zijn ouders

Het jongetje dat onzichtbaar werd

de hele dag de tijd om bier, wijn en borrels voor zichzelf in te schenken. Ernst heeft er een hekel aan als zijn ouders zoveel drinken. Meestal eindigt de dag daardoor in gemopper op elkaar en vandaag is geen uitzondering. Tijdens het avondeten maakte Ernst de fout er wat van te zeggen. Ze stopten acuut elkaar verwijten toe te roepen en werden in plaats daarvan boos op Ernst. Hij hield toen z'n mond maar en was direct na het eten naar boven geslopen, had zijn tanden gepoetst en was in bed gekropen. Deze avond gaat Ernst proberen om zo ver te vliegen als hij nog nooit heeft gedaan.

Beneden gaat het geruzie nog steeds door. Zijn broer en zus zijn naar buiten gevlucht na het eten. Zij zijn inmiddels oud genoeg om 's avonds nog weg te mogen uit huis. Ernst niet. Hij is dus nu de enige in huis die aanhoort hoe de stemming beneden bozer en bozer wordt. Zijn moeder spreekt overduidelijk met een dubbele tong, zijn vader smijft met de borden en het bestek in de keuken.

Ernst wil het geruzie niet meer horen. Hij loopt naar zijn kapiteinsstoel, neemt de stuurknuppel in handen en geeft zijn bemanning de opdracht het schip te starten. Binnen een paar minuten stuurt Ernst het schip naar Beetleguise 42, ver weg van zijn ouders, ver weg van zijn huis.

Zo valt Ernst in slaap en droomt hij hoe hij kennis maakt met Woozy, een lange, slanke, vierogige bewoner van Beetleguise 42 die hem thuis uitnodigde voor het diner: gemengde gefrituurde insecten.

'Ernst, wakker worden. Tijd om eruit te komen en je

Elmine Wijnia

klaar te maken voor school', buldert zijn vader achter de slaapkamerdeur, zonder deze te openen. Ernst was net weer geland. Nog vermoeid van de lange en spannende nacht tuurt Ernst door de spleet tussen zijn gordijnen. Gek, denkt Ernst, gisterochtend was het om deze tijd al veel lichter. Hij wrijft een paar keer in zijn ogen, maar het blijft wat schemerig buiten.

Ernst drukt zich in zijn matras omhoog, gaat rechtop zitten en slingert zijn benen over de bedrand. Ernst merkt nog iets gek. Hij zit zoals elke ochtend op dezelfde plek op de rand van zijn bed, maar vandaag raken zijn voeten de grond niet zoals hij gewend is. Alsof de poten van zijn bed gegroeid zijn in de nacht. Ernst loopt naar de badkamer om zich te wassen. De washandjes naast de wastafel lijken vandaag ook hoger te liggen dan normaal en de wastafel lijkt wel omhoog geschoven. Op weg naar beneden voelen de traptreden hoger om vanaf te stappen.

Als Ernst eenmaal beneden is, ziet hij zijn familie aan de eettafel zitten zoals elke ochtend. Alles lijkt normaal en toch ook weer niet. Ernst blijft even op de drempel van de woonkamer staan en probeert te ontdekken wat er anders is. Iedereen lijkt wel groter gegroeid in de nacht. Bovendien kijkt iedereen extra chagrijnig deze ochtend. Alsof iedereen last lijkt te hebben van een ochtendhumeur. Zou dat komen door het slechte licht? Ernst werpt een blik door het raam naar buiten. Alles lijkt erop te wijzen dat het een schitterende voorjaarsochtend is: geen wolken in de lucht, de zon die al volop schijnt, de vogels die kwetteren. Waarom ziet hij dan

alles in schemerlicht?

Alle energie die Ernst gekregen had van zijn avontuur op Beetleguise 42 is door de sfeer aan tafel meteen teniet gedaan. Niemand zegt iets tijdens het ontbijt. Zijn zus is zo verdiept in een boek dat ze niets anders waarneemt, zijn broer werkt gefrustreerd nog wat huiswerk uit, zijn vader bladert door de krant, af en toe afkeurend grommend, en hij hoort zijn moeder in de keuken rommelen, alvast bezig voor iedereen boterhammen te smeren. Ernst kauwt zijn boterhammen weg, zodat hij zo snel mogelijk naar school kan. Daar kan hij in ieder geval weer lekker spelen met zijn klasgenootjes en leren van de verhalen van de meester.

Het is eindelijk tijd om naar school te lopen. Hij pakt zijn rugzak, met zijn lunchtrommel en melkbeker erin, die zijn moeder naast de deur heeft klaargezet. Eenmaal buiten staat Ernst eerst even stil. Hij knippert een paar keer met zijn ogen, in de hoop dat het helpt om het licht in zijn ogen binnen te laten, maar hoe veel hij ook zijn ogen open en dicht doet, de schemer blijft in zijn ogen. Alsof hij permanent een zonnebril op heeft. Ach, voor nu wel handig, met het felle zonlicht.

Het is maandagochtend. Normaal gesproken is iedereen dan extra uitgelaten op het schoolplein. Eindelijk weer stoeien en voetballen met je klasgenoten na een heel weekend zonder elkaar. Als Ernst het schoolplein op loopt, merkt hij echter meteen dat de sfeer anders is. Alsof zijn klasgenootjes last hebben van hetzelfde chagrijnige syndroom waar zijn

familie ook al mee kampte vanochtend. Er wordt gevoetbald, maar veel agressiever dan anders. Hugo en Carlijn, normaal een lief stelletje, staan zelfs ruzie te maken, omdat hij haar zou hebben getackeld.

De bel gaat en iedereen sjokt naar de klas. De meester vraagt iedereen meteen te gaan zitten.

‘Geen kringgesprek vandaag. We lopen gigantisch achter met rekenen, dus daar gaan we meteen mee beginnen,’ zegt hij nors.

Vervolgens gooit hij de nieuwe rekentaken voor deze week achteloos bij de klas op de tafels.

‘Zo, jullie gaan hier mee aan de slag. Het moet genoeg zijn om de hele ochtend aan te werken. Ik ga ondertussen even wat anders doen.’

Ernst vindt het gedrag van de meester maar vreemd. Normaal is hij de vrolijkste meester van de school. Wat is er toch met iedereen aan de hand vandaag, vraagt hij zich af.

Niemand in de klas merkt op dat Ernst niet meer zo goed met zijn voeten aan de grond komt als hij op zijn stoel zit. Inmiddels snapt hij dat het niet de anderen zijn die gegroeid zijn, maar dat hij zelf kleiner is geworden in de nacht. Hij begrijpt er alleen niets van. Hoe kan iemand nou zomaar kleiner groeien? Ernst heeft er in ieder geval nog nooit over gehoord of gelezen.

Al na een half uur begint Ernst zich stierlijk te vervelen. De sommen zijn eindeloze herhalingen van hetzelfde trucje. Ernst wordt er tureluurs van. En dat nog de hele ochtend volhouden. Wat een onzin.

Af en toe komt de meester controleren of ze nog wel doorwerken. Hij kijkt ook even in Ernst zijn schrift.

‘Ernst, je moet wel alle rijtjes helemaal opschrijven hoor,’ zegt de meester kritisch.

‘Eindeloos vaak hetzelfde trucje herhalen. Als ik het één keer kan, dan kan ik het ook tien keer. Wat een flauwekul om dan hetzelfde sommetje nog een keer op te schrijven’, reageert Ernst geïrriteerd.

‘Zeg, ook nog een grote mond. Alle rijtjes afmaken nu, anders mag je het na schooltijd komen doen.’

Ernst zucht diep en kiest er dan maar voor de rijtjes allemaal braaf in te vullen. Nog langer op school zitten dan nodig is lijkt hem vandaag de slechtste optie.

Na de grote pauze gaan ze eindelijk wat anders doen. Geschiedenis. Ze zitten midden in de Romeinse tijd. Ernst vindt het fascinerend om er over te horen. Dat ze toen al bedachten dat riolering belangrijk was voor de hygiëne en dat dan na het verdwijnen van het Romeinse Rijk dat soort kennis zomaar verloren is gegaan. Maar vandaag leest de meester alleen maar droog voor uit het boek en vertelt er verder helemaal geen verhalen omheen, zoals hij anders altijd wel doet.

Om drie uur klinkt de schoolbel en voor het eerst sinds Ernst naar school gaat is hij blij dat de schooldag er op zit. Normaal betekent de bel dat hij naar huis moet, waar het meestal ongezellig is, maar na vandaag wil hij niets liever dan de middag lekker alleen zijn.

In plaats van naar huis te gaan, blijft Ernst op straat

rondhangen. Het mag dan een prachtige dag zijn, voor Ernst voelt het alsof het de stomste dag is die hij ooit heeft meegemaakt. Hij oefent met zijn knickers bij de weggesleten klinkers aan het begin van de straat tot zijn moeder hem naar binnen roept voor het avondeten.

De sfeer in huis is nog even chagrijnig. Zwijgzaam eet iedereen zijn eten op. Ernst gaat meteen na het eten naar bed. Dan kan hij tenminste weer ontsnappen en spannende avonturen beleven in zijn dromen. Morgen zal het allemaal wel weer normaal zijn. Dit was gewoon een hele slechte dag en die is nu voorbij.

Ik weet nu dat deze maandag pas het begin was van een verwarrende periode voor Ernst, want hij werd de volgende ochtend wakker na de hele nacht op Grrmmph rond te hebben gelopen, deed z'n ogen open en merkte dat het nog altijd schemerde, ondanks dat het al zeven uur was. Toen hij zijn benen over de rand van het bed slingerde was de vloer nog weer verder weg van zijn voeten dan die gister al was. Bij het ontbijt was iedereen even chagrijnig als de dag ervoor en alleen maar in stilte bezig met zichzelf. Ook dinsdag was het niet leuk op school en sleepte Ernst zich met grote moeite de dag door om 's avonds uitgeput in een droomloze slaap te vallen.

Zo ging het dagen achter elkaar door. Elke ochtend schemerde het in de ogen van Ernst, was hij weer een stukje kleiner en iedereen in zijn omgeving bleef maar ongeïnteresseerd en chagrijnig. De dagen waren zo

Het jongetje dat onzichtbaar werd

vermoeiend en zwaar voor Ernst, dat hij zelfs de puf niet meer had om 's nachts op pad te gaan. De muur bleef dicht en daarachter stond zijn ruimteschip te verstoffen.

Ik vind het nu moeilijk voor te stellen dat niemand in zijn omgeving merkte dat Ernst kleiner en kleiner werd. Het is dat ik Ernst zelf heb horen vertellen over zijn leven, anders zou ik dit een ongeloofwaardig verhaal vinden.

Ernst heeft me verteld hoe hij steeds gekkere dingen moest verzinnen om uit zijn bed te klimmen, of op zijn stoel te gaan zitten. Zijn kleren werden veel te groot en Ernst leerde zichzelf hoe hij passende kleren kon knippen uit zijn oude kleding. Zoveel tijd was hij dagelijks kwijt met creatieve oplossingen verzinnen om zich staande te weten houden in de voor hem steeds groter wordende wereld dat hij niet eens stil kon staan bij wat hem nou echt overkwam.

Tot de ochtend dat Ernst beneden kwam en niemand hem meer zag.

Ernst loopt de woonkamer in. Het is tijd om te ontbijten. De gebruikelijke grom van zijn vader vanachter de krant hoort hij deze ochtend niet. Noch zijn broer, noch zijn zus werpt hem een blik toe. Ernst wil gaan zitten, maar ziet dat zijn stoel er niet staat. De stoel van zijn moeder is wel vrij, dus klautert hij daar maar op. Er horen vijf borden op de eettafel te staan, maar vandaag staan er maar vier. Wat is dit nou? Ernst is in de war. Is mama weg of zo?

Ernst loopt naar de keuken, maar daar staat zijn moeder

Elmine Wijnia

zoals altijd stapels boterhammen klaar te maken voor iedereen. Hij probeert haar aandacht te trekken om te vragen wat er aan de hand is, maar hoe hij ook aan haar broekspijp trekt, ze reageert nergens op. Voor zover hij op het aanrecht kan kijken ziet Ernst nu ook dat zijn lunchtrommel met de stapel boterhammen die moeder normaal gesproken voor Ernst klaarlegt, ontbreekt op het aanrecht.

Het lijkt wel alsof ik geen plek meer heb in het gezin, denkt Ernst. Iedereen doet zijn ding zoals elke ochtend en ze lijken wel vergeten dat ik besta.

In ontbijt heeft Ernst geen zin meer. Hij klimt de trap weer op naar z'n kamer en gaat op z'n bed zitten. Hij kijkt om zich heen. Wat is het eigenlijk een enorm bed geworden. Hij slaapt meestal bovenop zijn kussen en gebruikt dan maar een heel klein hoekje van zijn dekbed.

Nu hij even stil zit schieten zijn gedachten alle kanten op. Wanneer heeft hij voor het laatst met iemand een woord gewisseld? Ernst kan het zich niet meer herinneren. In de klas vermaakt hij al dagen zichzelf, want zijn klasgenoten vragen hem niet meer om mee te spelen. De meester heeft hem al heel lang geen beurt meer gegeven. Ook zijn ouders hebben hem al dagen niets meer gevraagd. Heeft iemand zijn naam nog wel genoemd? Hebben zijn broer of zus in de afgelopen dagen nog wel naar hem gevraagd? Nu hij terugdenkt aan de laatste paar dagen beseft Ernst zich dat niemand zijn naam heeft genoemd en niemand hem heeft aangesproken.

Zittend in het midden van zijn reusachtige bed, in de hoek van zijn gigantische kamer, vol met speelgoed waar

Het jongetje dat onzichtbaar werd

Ernst inmiddels te klein voor is om nog mee te spelen, voelt hij ineens een brok in zijn keel. Hij realiseert zich dat hij niet meer meetelt in de wereld. Door telkens een beetje kleiner te worden is hij heel langzaam uit het zicht verdwenen en vergeten.

Ik ben een onzichtbaar jongetje geworden.

Ernst begint te huilen, eerst door voorzichtig te sniffen, maar al gauw met diepe oncontroleerbare uithalen. Het voelt alsof hij in een hele diepe donkere put valt waar maar geen eind aan lijkt te komen. Het wordt er donkerder en donkerder, net zo lang tot de uitgang niet meer te zien is.

De tranen blijven de hele dag maar komen, terwijl hij zich verschuilt onder zijn immense dekbed. Buiten is het inmiddels donker en nog steeds heeft Ernst niets gegeten, maar door zijn verdriet heeft hij helemaal geen honger. Eindelijk heeft hij de bodem van de donkere put bereikt en nu hij daar onderin op de grond ligt, verstoken van elk licht, valt Ernst in een diepe slaap

Midden in de nacht wordt Ernst wakker. Zijn ogen krijgt hij nauwelijks open. Ze zijn heel dik en schrijnen na al het huilen. Tussen de gordijnen door ziet Ernst dat de maan schijnt. De lucht is helder, de maan lijkt vol. Zelf voelt hij zich leeg. Niet goed of slecht, niet boos of verdrietig, alleen maar leeg.

Een tijdje staart hij naar de maan, die langzaam weer achter het gordijn kruipt. Ineens dringt een gedachte zich op aan Ernst: als niemand je ziet, als niemand je mist, dan kun je doen en laten wat je wilt. Ernst herhaalt de zin een paar keer

Elmine Wijnia

in zijn gedachten: als niemand je ziet, als niemand je mist, dan kun je doen en laten wat je wilt.

Ineens klaart het op in Ernst zijn hoofd. Hij weet wat hij wil doen. Hij wil hier niet op bed blijven liggen, hij wil weg van hier. Weg bij zijn chagrijnige familie, weg uit dit stomme huis, weg van die saaie school. Hij wil op reis gaan. Andere mensen zien, andere steden bezoeken, andere landen ontdekken. Dat wat hij 's nachts doet, vluchten uit huis, dat wil hij overdag ook.

Het lege gevoel verdwijnt. Ernst weet wat hij gaat doen en met die gedachte valt hij in een diepe slaap, voor de laatste keer in zijn immense bed in het huis van zijn ouders.

Het schemert buiten nog als Ernst zijn ogen weer open doet. De vogels zijn al volop aan het kwetteren buiten, maar binnen is het nog nachtelijk stil.

Ik ga op pad, is zijn eerste gedachte. Zijn ogen voelen nog wel zwaar en dik, zijn maag knort, maar het idee van vertrekken maakt dat hij er geen last van heeft.

Ernst neemt de rugzak van een van z'n knuffels en begint spullen te verzamelen voor zijn reis. Hij pakt iets dat als slaapzak en matras kan dienen, schone kleren, en hij vindt een heel klein mes tussen de Playmobil. Dat komt vast van pas. De geheime knop schroeft hij van z'n lamp, zodat niemand anders zijn ruimteschip zal ontdekken.

Hij maakt nog een keer een rondje door het huis om afscheid te nemen van alle plekken die ooit zo vertrouwd waren, maar nu heel vreemd, groot en bedreigend op hem over

Het jongetje dat onzichtbaar werd

komen. Heel stilletjes glipt hij een voor een de slaapkamers van zijn broer, zus en ouders binnen. Die liggen allemaal nog diep te slapen, zich niet bewust dat er ooit een jongetje genaamd Ernst deel uitmaakte van hun leven. Ernst weet het nu heel zeker, vertrekken is het beste dat hij kan doen.

Bij de achterdeur wurmt Ernst zich door het kattenluikje naar buiten. In de tuin haalt hij diep adem door zijn neus en snuift de geur op van de bloeiende bloemen en de frisse ochtendlucht. Het is een goede eerste dag voor een reis naar het onbekende, denkt Ernst, en hij loopt naar de bushalte op de hoek.

Dat was de dag dat Ernst voorgoed zou verdwijnen uit het gezin dat hem vergeten was. Op dat moment wist hij nog niet dat hij nooit meer terug zou keren naar het huis waar hij onzichtbaar werd en nooit meer naar school zou gaan. De wereld werd vanaf dat moment zijn leerschool.

Ernst stapte op de eerste bus die stopte bij de halte, zonder te weten waar die hem naar toe zou brengen. Hij liet zich meevoeren door het toeval en nam bussen, treinen, vliegtuigen en boten naar de gekste, mooiste, wildste, koudste en warmste plekken op de wereld. Kaartjes hoefde hij nooit te kopen, want niemand had door dat hij meereisde. Hij nam natuurlijk ook helemaal geen stoel in beslag en slapen kon hij in elke nis.

Dagen werden weken, weken werden maanden en maanden werden jaren. Ernst trok van Parijs, naar Rio de Janeiro, liet zich meevoeren met een ijsbreker over de

Elmine Wijnia

Noordelijke IJszee en zag dolfinen voor de boeg springen bij de Galapagos eilanden.

Vol bewondering heb ik geluisterd naar de verhalen van Ernst hoe hij zich staande wist te houden in die reusachtige wereld. Hoe vindingrijk hij was om niet onder de voet gelopen te worden en te overleven in een wereld die duidelijk niet paste bij zijn formaat.

Eten scharrelde hij bij elkaar door in restaurants restjes van de maaltijd van anderen op te eten. Ernst had ook helemaal niet zoveel eten nodig, dus honger heeft hij eigenlijk nooit gehad.

Hij was vooral bang voor muizen en ratten. Die knaagden zich overal een weg doorheen, inclusief zijn slaapzak. Hij ontdekte dat zo lang hij zich maar op hoogte ergens nestelde voor de nacht hij eigenlijk nooit last van ze had. Insecten wist hij van zich af te houden met een haarnetje dat hij onderweg ergens had gevonden. 's Nachts trok hij dit over zichzelf en zijn slaapzak heen en overdag rolde hij het op en was het klein genoeg om in z'n rugzak te passen.

Ik heb hem gevraagd of hij in al die jaren dat hij de wereld rondtrok ooit terugverlangde naar de tijd dat hij nog als een normaal jongetje bij zijn vader en moeder woonde. 'Nooit', was zijn stellige antwoord. 'Weggaan was de beste beslissing die ik ooit heb genomen. Hoe meer nieuwe plekken ik ontdekte, hoe lichter het werd in mijn ogen. De schemer trok langzaam maar zeker weg en ik werd vrolijk en opgewekt. Zo had ik me thuis nooit gevoeld. Zolang ik maar nieuwe plekken ontdekte, nieuwe mensen zag, nieuwe geuren opsnoof, nieuwe kleuren

zag en nieuw stof op mijn huid voelde plakken voelde ik me beter dan ooit.'

Eén ding bleef echter knagen. Hoe Ernst ook genoot van zijn avonturen, hij bleef maar klein. Zijn vrolijkheid en opgewektheid hadden hem geen centimeter doen groeien en hij was nog steeds onzichtbaar voor andere mensen. Dat maakte dat hij zich steeds vaker eenzaam voelde. 'Ik weet nog goed dat ik een hele lange periode zwijgend door heb gebracht. Toen stond ik op een dag op de top van de Eiffeltoren en wilde hard roepen hoe mooi ik het vond, maar er kwam niets anders uit m'n keel dan vaag gerasp. Zo lang had ik al niet meer gesproken. Toen ben ik begonnen om hardop met mezelf te praten, of tegen voorbijmarcherende mieren te spreken, zodat ik in ieder geval m'n stem bleef oefenen.'

Hij praatte er achteraf vrij luchtig over, maar de eenzaamheid vrat aan hem. En hij heeft een lange weg af moeten leggen om die eenzaamheid het hoofd te bieden.

Druppels zweet vallen van Ernst zijn voorhoofd terwijl hij afdaalt langs een rotspartij op weg naar een ongerept stuk strand aan de Noord-Atlantische Oceaan, in de hoop dat de zee en de wind verkoeling kunnen brengen. Eenmaal op het strand gaat hij in de schaduw van een steen in het koelere zand zitten, leunt met z'n rug tegen de steen en kijkt uit over het water. Het water is zo blauw als hij vroeger als klein kind water met kleurpotlood tekende. De wind ruikt naar de combinatie van water, zout en zeewier. In de schaduw van de steen is

het precies lekker van temperatuur. Er is geen mens op het strand, geen boot aan de horizon en geen vliegtuig in de lucht. Even lijkt het alsof Ernst echt helemaal alleen op de wereld is.

Af en toe met zijn ogen open, dan weer dicht, voelt hij hoe de wind zijn zweet laat verdampen. Het opgedroogde zweet begint te kriebelen op zijn voorhoofd, maar hij zit zo lekker dat hij het moment niet wil laten verstoren door met een arm te bewegen om de kriebel weg te wrijven.

Ernst kan zich niet herinneren wanneer hij voor het laatst zo in alle rust zo lang stil heeft gezeten. Hij voelt zijn lichaam tot rust komen en zwaarder en zwaarder in het zand drukken. Hij doet zijn ogen weer dicht.

In zijn gedachten ziet hij zichzelf zitten, temidden van een groot bed in een veel te grote kamer. Ineens is hij weer terug bij het moment dat hij zich voor het eerst realiseerde dat hij onzichtbaar was geworden. Totaal overrompeld door het gevoel dat dit beeld oproept, begint Ernst te huilen. Zijn eenzaamheid die al die jaren als een schaduw op gepaste afstand achter hem aan sjokte nestelt zich, nu hij eindelijk in alle rust stilzit, in zijn borstkas en maakt hem benauwd. Het strand, de eindeloze zee, de afwezigheid van ook maar een hint van het bestaan van andere mensen, weerspiegelt hoe alleen hij zich al die jaren heeft gevoeld.

Bij gebrek aan andere opties geeft hij zich over aan zijn verdriet. De tranen blijven maar over zijn gezicht rollen. Hij veegt zo nu en dan zijn neus af aan zijn mouw, die steeds natter wordt. De zon daalt verder af richting de zee en de steen

Het jongetje dat onzichtbaar werd

waartegen Ernst leunt werpt inmiddels een lange schaduw op het zand. Tegen de tijd dat de zon in de zee is verdwenen en de maan samen met de sterren verschijnt, trekt Ernst de slaapzak uit z'n tas, kruipt erin en valt, nog steeds snikkend, maar uitgeput in slaap tegen de steen op het strand.

Ernst wordt wakker. Zijn wangen voelen stijf aan door de opgedroogde tranen en zijn ogen zijn dik. Het kost moeite om z'n ogen open te houden. De zon heeft met de maan van plaats gewisseld en schijnt alweer fel over het strand. De zee is nog net zo blauw als gister. Ernst haalt een pinda uit zijn rugzak om zijn rammelende maag wat tot bedaren te brengen.

Terwijl hij de pinda eet volgen zijn ogen de golfbewegingen van de zee. Zijn gedachten schieten langs momenten van zijn reis. De vele varianten van Kimchi die hij at in Zuid-Korea. De weken dat hij meetrok met een groep Masai in Kenia en voor het eerst melk met koeienurine dronk. Hij was er van over z'n nek gegaan. En dan die ijskoude tocht in Groenland. Het was maar goed dat hij zich mee kon laten voeren onder de dikke vacht op de hondenslee, anders was hij doodgevroren onderweg.

Geuren ruiken, het ontdekken van nieuwe smaken, de hitte, de kou, het was allemaal een overweldigende ervaring geweest, maar nu hij hier zo verlaten van iedereen zit, beseft Ernst zich voor het eerst dat hij het contact met anderen ontzettend heeft gemist. Hij trok dan wel op met andere mensen, maar niemand heeft ooit gezien dat hij meelifte, meeproefte, meelachte, meedanste.

Elmine Wijnia

Hij wil weer meedoen, praten met anderen, lachen met anderen. Hij wil niet langer onzichtbaar zijn, maar juist gezien worden. Maar hoe?

Het licht in zijn ogen was dan wel teruggekomen, maar al die tijd is hij geen millimeter gegroeid. Geen mens had hem opgemerkt, waar op de wereld hij ook was, en geen mens was hij tegen gekomen die net zo klein was als hij. Hij moet gaan uitvinden hoe hij weer kan groeien.

Er scharrelt een pissebed onder de steen vandaan. Ernst verschuift zijn voeten even en de pissebed, duidelijk niet gewend aan de aanwezigheid van een ander wezen op zijn dagelijkse route, stopt onmiddellijk met lopen, duikt even in elkaar en rent vervolgens met een rotvaart weer in een spleet onder de rots, volstrekt onzichtbaar.

Op dat moment realiseert Ernst zich dat hij de vraag moet omdraaien. Waarom werd hij steeds kleiner? Waarom is hij onzichtbaar geworden? Als hij dat weet, kan hij vast bedenken hoe hij weer groter groeit.

Ik zie het zo voor me, hoe dat minuscule mensje genaamd Ernst op dat verlaten strand zit. Overgeleverd aan zichzelf, op zoek naar een antwoord op een hele ingewikkelde vraag. Ook nu terwijl ik het opschrijf, zoveel jaren nadat ik het verhaal voor het eerst hoorde, grijpt het me naar de keel. De pijnlijke herinneringen treffen ook mij. Roepen herinneringen op aan mijn jeugd, en de rol die ik zelf heb gespeeld in het leven van Ernst.

Het jongetje dat onzichtbaar werd

Antwoord vinden op de vraag valt Ernst echter zwaar. Het betekent dat hij terug moet denken aan vroeger, aan thuis, aan zijn ouders. Sinds de dag dat hij door het kattenluikje naar buiten kroop en de bus nam, had hij niet meer teruggedacht aan thuis, maar nu moest hij wel. Daar is hij onzichtbaar geworden, dus daar ligt ook het antwoord verscholen.

Ernst besluit een eindje te gaan lopen. Hij worstelt zich door het zachte zand richting de vloedlijn en slentert met de zon in de rug verder op de rand van het natte zand. Terwijl hij zo loopt, verdwijnt het strand en flitsen er beelden van vroeger voorbij. Hij ziet zijn kamer voor zich en de geheime knop op de lamp. Dezelfde geheime knop die nog altijd onderin zijn rugzak zit. Hij denkt terug aan al die nachten dat hij op plekken landde met de gekste namen. Dan hoort hij plots zijn vader op de deur bonzen om hem wakker te maken. Vervolgens staat hij in de keuken naast zijn moeder, die zijn boterhammen voor de dag had gesmeerd. Hij pakt zijn trommel in zijn rugzak en loopt naar school. De meester verschijnt even. Zijn klasgenoten ook. Ze hebben in zijn herinnering wel een hoofd, maar geen gezicht meer. Dan weer terug naar zijn kamer. Hij zit aan zijn bureau te schrijven, ligt op bed een boek te lezen, tekent liggend op de vloer. Altijd alleen.

Ernst voelt de beklemming van thuis in zijn schouders. Hoe er altijd gezwegen werd tijdens het eten, omdat zijn ouders boos waren, meestal om iets onbenulligs. Hoe hij, zijn broer en zus hun mond dan ook maar hielden, omdat ze

Elmine Wijnia

bang waren iets te zeggen waardoor vader en moeder weer ruzie zouden krijgen. Hoe zijn moeder voor het eten altijd een glas sherry dronk waarna ze met een dubbele tong tegen Ernst aan stond te praten dat het leven niet was wat ze er als kind van had verwacht en dat Ernst zich geen illusies moest maken over de toekomst. Hoe zijn vader altijd maar aan het werk was en als hij thuis was alleen maar mopperde over alles dat niet naar zijn zin was.

Ernst denkt terug aan die keer dat hij een stripverhaal over zijn avontuur op Kwamaga had getekend. Zelf was hij heel trots op het resultaat en hij liet het aan vader en moeder zien. Die keken er met een half oog naar, maar begrepen het verhaal helemaal niet. In plaats van Ernst te vragen waar het over ging, vroeg zijn vader: 'Je hebt toch wel eerst je huiswerk gemaakt?' Daarna merkte zijn moeder op dat buitenaardse wezens nergens op sloegen en dat hij de volgende keer maar beter een verhaal kon maken over de echte wereld.

Oprechte aandacht hadden ze eigenlijk nooit. Alsof ze hem maar lastig vonden, liever niet wilden zien. Alsof alles wat Ernst deed niets voorstelde. Alsof hij onzichtbaar was.

Ernst staat ineens weer met zijn voeten in het zand. Dat is het dus. Zijn ouders zagen hem niet meer. Daardoor was Ernst elke dag kleiner en kleiner geworden. Terwijl hij zo graag gezien wilde worden, zagen ze hem minder en minder, net zo lang tot ze vergeten waren dat hij bestond en ooit onderdeel uitmaakte van het gezin.

Ernst laat zich vallen in het koele natte zand van de vloedlijn. Liggend op zijn rug laat hij zich opwarmen door

de zon. Alsof de zon nu geeft wat hij als kind allemaal aan warmte heeft moeten missen. Hoe verdrietig die gedachte ook is, Ernst voelt zich opgelucht. Hij weet nu wat er gebeurd is, hij weet nu welk gevoel hem klein gehouden heeft al die jaren. Nu kan hij het tij keren.

Als ik kleiner ben geworden omdat niemand me zag, redeneert Ernst, dan groei ik vast weer groter als mensen me gaan zien. Alleen, hoe kan hij zichtbaar zijn voor anderen terwijl hij onzichtbaar klein is?

Hij weet nu welke uitdaging hij heeft. Hier op het strand gaat hij de oplossing niet meer vinden en dus staat hij op, loopt hij terug naar de steen, pakt al zijn spulletjes in de rugzak en gaat weer op pad.

*V*olgens mij heeft iedereen die wel. Van die ogenschijnlijk onschuldige momenten in je leven waarvan je achteraf pas weet dat je leven volstrekt anders zou zijn gelopen als dat ene moment er niet was. De allereerste ontmoeting met je toekomstige partner, of een noodlottig ongeval, naast je toekomstig beste vriendin komen te zitten op je allereerste schooldag.

Voor Ernst was de treinrit naar Parijs zo'n moment. Hij had zich onder een bank in het laatste rijtuig geïnstalleerd voor de lange rit. Boven hem zat een ouder echtpaar. Ze vertelden aan het stel tegenover hen enthousiast over een tentoonstelling in het Tate Modern in Londen van de kunstenaar Matisse. Het leek een onbelangrijk gesprek tussen medereizigers en van alle bestemmingen waar hij naar toe zou kunnen reizen, was

Londen er wel een van de meest onschuldige soort, maar op dat moment besloot Ernst daar naar toe te gaan. Iets, noem het maar zijn intuïtie, vertelde hem dat hij daar wel eens inspiratie kon vinden voor een antwoord op zijn vraag: hoe hij weer zichtbaar kon worden voor anderen.

Zo kwam Ernst in Londen terecht.

Het eerste dat Ernst doet als hij op St Pancras uit de trein springt is uitzoeken hoe hij bij Tate Modern komt. Vanaf Kings Cross kan hij de Circle Line nemen naar Mansion House. Daar uitstappen en via de Millennium Bridge de Thames oversteken. Het is nog best een eind lopen voor Ernst vanaf het metrostation, maar het weer is goed en de Thames oversteken over de voetbrug is een feest. Saint Paul's Cathedral, de Shard, de London Eye, London Bridge, Ernst kan ze allemaal zien vanaf de brug.

En dat alles is slechts een opmaat voor wat hij in het museum te zien krijgt. Zodra Ernst de eerste zaal inloopt is hij overrompeld door wat hij ziet. Zoveel mooie kunstwerken heeft hij nog nooit tegelijkertijd bij elkaar gezien. Sommigen reiken van de vloer tot het plafond. Door de opgewekte kleuren die Matisse gebruikt, wordt Ernst zelf ook vrolijk. De uitgeknipte figuren lijken allemaal zo simpel, maar ondertussen passen alle elementen in de composities alsof ze nooit op een andere plek geplakt zouden kunnen worden. Ernst dwaalt door de zalen tot de lichten uitgaan. Hij heeft nog genoeg eten en drinken in de tas om te blijven slapen en met zicht op de blauwe vrouwen rolt hij zijn slaapzak uit en

Het jongetje dat onzichtbaar werd

valt hij in slaap.

Bij het allereerste licht de volgende dag doet hij dezelfde ronde nog een keer. Nog steeds even verbluft door wat hij ziet. Lang geleden heeft Ernst een opschriftboekje gemaakt van een leeg vel papier, ooit bedoeld om een dagboek in bij te kunnen houden van zijn avonturen. Hij bleek echter geen dagboekschrijver, maar heeft het boekje wel altijd bewaard. Nu weet hij waarom. Ernst begint aantekeningen te maken over wat hij ziet, wat hem raakt, wat hem fascineert. Eerst komen er alleen woorden, maar als snel begint hij ook schilderijen na te tekenen.

In de middag loopt er een gids met een groep rond die verhalen vertelt over hoe Matisse te werk ging en legt de symboliek van sommige schilderijen uit. Ernst luistert stiekem mee en schrijft bijna woordelijk op wat de gids zegt, zo enthousiast wordt hij van haar verhalen.

Terwijl de groep zich verplaatst naar de volgende zaal stoot een vrouw haar man aan. 'Het lijkt zo simpel, maar als je die man ziet knippen zoals we zonet in die film zagen dan spat daar het vakmanschap van af.' Ernst hoort haar dit zeggen en er valt bij hem een kwartje. Deze mensen zien Matisse, zonder Matisse te kunnen zien! Door te schilderen en kunstwerken te maken zagen mensen de kunstenaar, zelfs na zijn dood. Zijn persoonlijkheid, zijn vaardigheid, zijn inzichten, zijn verhalen, dat spreekt allemaal uit de werken die Matisse heeft gemaakt.

Dit is dus wat hij kan doen om zichtbaar te worden: kunstwerken maken.

Elmine Wijnia

Een enkele zin uitgesproken door een onbekende bezoeker van Tate Modern. De vrouw zal nooit weten welke mooie gevolgen die zin heeft gehad voor het leven van een onzichtbaar jongetje.

Toen hij zijn hele boekje vol had geschetst verliet Ernst het museum. Hij vond een leegstaande loods waar hij een bed improviseerde en een heus atelier inrichtte. Hij sprokkelde materiaal bij elkaar om mee te schilderen, te plakken en te vormen. Ernst maakte eindeloos veel kunstwerken om te experimenteren en te leren.

Al zijn ervaringen van onderweg probeerde hij te vertalen op het doek. De vele tinten wit van de ijskappen, de rode tinten van het Afrikaanse zand, de felle kleuren van de vogels in de tropen.

Als hij even niet meer wist hoe hij verder moest bezocht hij een museum of een galerie, en liet zich inspireren door het werk van andere kunstenaars. Dan ging hij weer naar zijn eigen atelier en gebruikte zijn schetsen om nieuwe werken mee te maken.

Maandenlang ging Ernst door met creëren en scheppen. Met de tijd begon hij zijn eigen werk mooi te vinden en werd hij zelfs trots op wat hij wist te bereiken met verf en kwast.

Maar hoeveel plezier Ernst ook had in het proces van creëren, hij groeide alleen van binnen. Zijn lichaam gaf hem nog steeds geen millimeter extra. Zijn kunstwerken stapelden zich op in een hoek van de loods, maar vooralsnog zag niemand anders zijn werk.

Ernst kijkt naar de berg kunstwerken die in de hoek van zijn loods staan. Het zijn er echt veel. Honderden. De beste werken liggen vooraan, het zijn z'n laatste werken. De allereerste experimenten liggen helemaal onderop. Wat zou hij daar nu van vinden? Ernst begint de werken te sorteren. De schilderijen op thema en kleur. De tekeningen legt hij in chronologische volgorde op elkaar. Naarmate Ernst verder in de stapel komt, ziet hij zelf ook terug welke ontwikkeling hij doorgemaakt heeft. Als hij bij z'n allereerste schilderijen is aangekomen zet hij ze voor de grap naast de laatste schilderijen die hij heeft gemaakt. Een wereld van verschil. Ernst voelt zich trots op wat hij bereikt heeft in de afgelopen maanden. Al dat harde werken ziet hij terug in de technieken die hij zich eigen heeft gemaakt om steeds beter te kunnen maken wat hij in z'n gedachten voor zich ziet.

Het is tijd. Het is tijd dat andere mensen zijn werk gaan zien. Wat hij nu maakt laat hem zien, weerspiegelt zijn persoonlijkheid, zijn karakter. Maar hoe? Hoe kan hij als onzichtbaar jongetje zijn werk onder de aandacht van mensen brengen? Ernst denkt hardop over de vraag na. Door ze op plekken achter te laten waar veel mensen komen. Dan is de kans groot dat iemand ze opmerkt. De ingang van drukke metrostations, bijvoorbeeld. Als mensen dan 's ochtends naar hun werk gaan, zien ze m'n schilderijen vast staan.

Zo begon Ernst 's nachts bij verschillende metrostations in de stad schilderijen achter te laten. Als hij dan de volgende dag ging kijken waren al zijn schilderijen weg.

Ernst dacht dat zijn plan werkte, maar na een week was hij nog geen millimeter gegroeid. Iets klopte er niet aan zijn plan.

Frustratie krijgt de overhand. Elke ochtend zijn z'n schilderijen weg, maar groeien doet hij niet. Ernst vreest dat zijn oplossing om weer groter te groeien niet de juiste is. Dat zou betekenen dat dit het is. Voor altijd onzichtbaar blijven. En eenzaam. Ernst drukt de gedachte snel weg. Tegen de aantrekkingskracht van dat zwarte gat moet hij vechten, want daarin wil hij niet belanden.

Die nacht brengt hij weer een nieuwe lichting schilderijen rond. Bij King's Cross, een van de drukste metrostations van de stad, zet Ernst een van z'n beste werken neer op een strategische plek bij de trappen naar de treinen. Hier moet iemand's oog er toch op vallen.

In plaats van terug te gaan naar de loods om te slapen, blijft Ernst van een afstand kijken wat er met het schilderij gebeurt. Het is al laat en de paar mensen die nog passeren hebben alleen maar haast om de laatste metro of trein te halen. Ze hebben geen oog voor waar ze lopen of wat ze onderweg zouden kunnen zien.

Geduldig blijft Ernst wachten. Met het uur wordt het moeilijker zijn ogen open te houden. Het is inmiddels ver na

Het jongetje dat onzichtbaar werd

middernacht. De metro's rijden niet meer en de laatste trein is ook allang vertrokken. Ernst is al bijna in slaap gevallen wanneer twee schoonmakers de gang inlopen, allebei met een veger in de hand. Al pratend en lachend vegen ze al het zwerfvuil bij elkaar, inclusief zijn schilderij. Ernst is nu klaarwakker. Ongezien veegt een van de schoonmakers vervolgens het hoopje vuil op en laat het in de vuilniszak op zijn kar glijden.

Zijn mooiste werk verdween ongezien in de vuilniszak.

Met gebogen hoofd en zijn handen in zijn broekzak slentert Ernst door de donkere en verlaten straten van de stad waar hij zo van houdt. De inspiratie vindt hij hier op elke hoek van elke straat, voelt zich hier helemaal thuis, maar hij is nog steeds even klein, nog steeds even eenzaam. Alle tijd die hij heeft geïnvesteerd om door middel van zijn schilderijen zichtbaar te worden lijkt niets op te gaan leveren. Zijn werk is te klein om gezien te worden, een wegwerpartikel, niet te onderscheiden van de wegwerpbekers van Costa Coffee.

Ernst voelt zich leeg van binnen. Radeloos. Uit frustratie schopt hij tegen een zwarte stift aan die op de stoep ligt. De stift rolt een eindje voor hem uit. Als hij de stift weer in heeft gehaald, pakt Ernst 'm met twee handen op. Hij lukt 'm maar net. Ernst zet er een streep mee op de stoep. De stift werkt nog prima. Om zichzelf te troosten, begint hij zo goed en kwaad als het gaat met de stift zijn verdriet weg te tekenen op de stoep en de muur. Ernst tekent door tot hij zo moe is dat hij zijn ogen niet meer kan focussen op wat hij tekent.

Elmine Wijnia

Hij loopt naar huis, laat zich in zijn bed vallen en is meteen vertrokken naar een droomloze slaap.

Het is al ver in de middag als Ernst wakker wordt. Hij rekt zich uit en onmiddellijk merkt hij dat er iets anders is. Hij raakt met zijn voeten ineens het einde van het bed. Alsof hij langer is geworden.

Alsof hij langer is!

Ernst springt uit z'n bed en gaat naar de wand waar hij zijn lengte al die tijd heeft bijgehouden. Ja! Hij was inderdaad een centimeter gegroeid! Wat is er gebeurd? Ernst denkt terug aan de lange nacht op straat en weet het antwoord: hij had vannacht op de stoep getekend. Dat wordt gezien!

Blij. Ernst voelt zich zo blij. En opgelucht. Ondanks dat hij veel te kort heeft geslapen voelt hij zich helemaal niet meer moe. Hij wil alleen maar zien wat er gebeurt op de plek waar hij gisteren de stift heeft gevonden en is gaan tekenen. Ernst rent zo hard hij kan en als hij de hoek om slaat, de straat in waar hij vannacht zijn tekening heeft achtergelaten, ziet hij in de verte een groepje mensen op de stoep staan. Als hij dichterbij komt ziet hij dat de mensen om zijn tekening heen staan. Sommigen maken er zelfs een foto van. Ernst krijgt er tranen van in zijn ogen.

Eindelijk zien ze zijn werk.

Eindelijk zien ze hem.

Het jongetje dat onzichtbaar werd

Sinds die dag trok Ernst elke nacht door de stad om op de straten en muren van Londen te tekenen. Daarna sliep hij steevast tot in de middag, at een beetje en ging aan het werk in z'n atelier om het geluk dat hij voelde vast te leggen op z'n doeken. Hij werkte net zo lang door tot het weer laat genoeg was om de straat op te gaan.

En elke dag was Ernst weer een stukje gegroeid.

Af en toe nam Ernst een pauze en ging hij terug naar de plek van de nacht ervoor om te kijken of er mensen bij zijn kunstwerk stilstonden. Elke keer was dat het geval en elke keer ontroerde het Ernst opnieuw. Al het harde werken werd eindelijk beloond.

Ondertussen was de hele stad in rep en roer door de onbekende kunstenaar. Zoveel aandacht voor zijn werk, daar had zelfs Ernst niet van durven dromen.

Het is alweer schemerig als Ernst klaar is met zijn nieuwste werk. De kranten worden rondgebracht. Een man gooit een stapel voor de deur van een kiosk. Ernst z'n oog valt meteen op de voorpagina van de bovenste krant. Er staat een foto op van zijn vorige nachttekening. 'Burgemeester Londen verbiedt verwijderingen onbekende kunstenaar', is de kop. Ernst leest het artikel dat er bij staat.

'De burgemeester verbiedt met een speciale verordening het verwijderen van de tekeningen die sinds enkele weken 's nachts op de straten van Londen verschijnen. Niemand weet wie de tekeningen maakt, maar het is duidelijk dat het om een

Elmine Wijnia

zeer talentvolle kunstenaar gaat. Er wordt druk gespeculeerd over de identiteit van de kunstenaar, maar tot nu toe blijft het een groot mysterie. De burgemeester stelt het verbod op verwijderen in, nu blijkt dat de tekeningen extra toeristen naar de stad trekt. Het werk is zo goed dat van heinde en verre mensen naar Londen komen om de tekeningen met eigen ogen te bewonderen.'

Ernst weet even niet wat hij moet denken. Hij wordt een mysterieuze en talentvolle kunstenaar genoemd. Wauw. Ernst is alleen maar begonnen met schilderen om gezien te worden, zodat hij kan groeien en weer mee kan doen in de normale wereld. Nu wordt hij zelfs als talentvolle kunstenaar aangemerkt. Het raakt hem diep. Ernst, een kunstenaar!

Ernst groeide gestaag door en was al bijna net zo groot als alle andere mensen. Het onzichtbare jongetje dat zo lang geleden door het kattenluikje vertrok, was uitgegroeid tot een zichtbare jongeman met een baardje. Het was erg wennen geweest, vertelde Ernst me, dat iedereen hem fysiek begon waar te nemen. Hij was zo gewend geraakt aan overal ongezien rond te lopen, dat het in eerste instantie bedreigend voelde dat anderen hem zomaar recht in de ogen keken. Of hem op straat aanspraken om uiteindelijk heel onschuldig de weg te vragen. Soms werd het hem teveel en trok hij zich dagenlang terug in zijn loods. Dan schilderde hij alles wat hij voelde op een doek.

Na de eerst tijd van gewenning was hij echter blij dat hij weer gezien werd. Een praatje maken met de bakker waar hij

Het jongetje dat onzichtbaar werd

zijn brood kocht, een blik opvangen van een mooi meisje in het cafe en die dan met een glimlach kunnen beantwoorden. Allemaal van die kleine momenten van verbondenheid die hij zo lang had moeten missen.

Als zichtbare jongeman moest hij natuurlijk net als ieder ander betalen voor zijn eten, de bioscoop, de metro, het theater. Nu hij gezien werd kon Ernst zijn schilderijen eindelijk verkopen. Meerdere galeriehouders wilden maar wat graag zijn doeken ophangen en de meeste doeken die hij bracht werden binnen enkele weken verkocht. Zo verdiende Ernst geld waarmee hij weer deel kon nemen aan het gewone leven. Ernst zag het betalen voor dingen als een voorrecht, want het betekende dat hij er weer bij hoorde.

Hij heeft, op mij na, nooit iemand verteld dat hij de mysterieuze nachtkunstenaar is. Hij heeft mij op mijn leven laten zweren dat ik het nooit verder zal vertellen. Hij genoot van de anonimiteit van de nacht en die was hem veel te dierbaar om op te geven voor de roem die het met zich mee zou brengen.

Zo weet ook niemand dat hij ooit een onzichtbaar klein jongetje was dat uit zijn ouderlijk huis gevlucht was. Vertellen over zijn leven deed hij alleen via zijn schilderijen en nachttekeningen.

Echter, op een dag kwam zijn verleden op onverwachte wijze zijn nieuwe leven binnenwandelen.

Elmine Wijnia

Ernst is onderweg naar de plek van zijn laatste nachtwerk. De zomerhitte maakt de lucht in de stad stoffig, maar het is een van de zeldzame dagen dat het warm genoeg is om vanaf het ochtendgloren rond te lopen in t-shirt en korte broek. Een perfecte dag om het schilderen even te laten voor wat het is en zich stiekem te mengen tussen bewonderaars en te luisteren naar wat ze ervan vinden.

Eenmaal aangekomen ziet hij een grote groep mensen om zijn tekening staan. Ernst blijft van een afstandje kijken. De aanblik van zoveel fans is niet nieuw, maar de trots is elke keer net zo groot als die eerste keer.

Een groepje tieners staat uitgebreid selfies te maken met elkaar. Ze verzinnen allerlei gekke poses om zichzelf en de tekening tegelijkertijd in beeld te krijgen.

Wanneer de tieners weglopen verschijnen er ineens twee bekende gezichten. Zijn adem stukt even en alsof hij scherpstelt met een verrekijker ziet hij alleen nog de gezichten van deze mensen die hij ooit zo goed had gekend. Waren ze het echt? Ernst ziet meer rimpels, ze staan wat krom en hebben grijs haar. Dan kijkt hij goed naar hun gezichten. Hij leest de o zo herkenbare tweestrijd: aan de ene kant de opwinding om hier te staan in Londen en het laatste kunstwerk van de mysterieuze kunstenaar te mogen zien, aan de andere kant is er een onuitwisbare triestheid en ongemakkelijkheid in hun ogen af te lezen. Het is die gezichtsuitdrukking die Ernst de definitieve herkenning geeft. Het zijn z'n ouders.

Ernst weet even niet wat hij moet. Hij schuift een steeg in

om vanuit de schaduw te kunnen observeren wat zijn ouders doen. Zwijgend staan ze naast elkaar, tussen de mensen die enthousiast lachen, wijzen, foto's maken en weer verder lopen. Zijn vader werpt uiteindelijk een blik opzij naar zijn vrouw en ze komen in beweging. Ze lopen zijn kant op. Ernst raakt even in paniek. Wat als ze hem herkennen? Wat zou hij tegen ze moeten zeggen? Moet hij ze aanspreken? Wil hij ze wel spreken? Weten ze überhaupt nog wel van zijn bestaan? Hij was immers weggegaan, omdat ze hem al vergeten waren.

Hij kruipt verder terug in de schaduw terwijl ze hem naderen. Ernst richt zijn blik op de stoeptegels in de steeg. Zo wacht hij even tot ze voorbij zijn gelopen. Op het moment dat hij voor zijn gevoel lang genoeg gewacht heeft, kijkt hij de straat weer in. Zijn ouders zijn minder snel dan hij had ingeschat. Zijn moeder werpt hem een korte blik toe. Ernst bedenkt wat zijn moeder nu ziet. Zij ziet een jongeman staan die wat schuchter in de schaduw tegen de muur geleund staat. Misschien verbeeldt hij het zich, maar het lijkt net alsof ze even denkt iets te herkennen in zijn ogen. Door dat korte moment schiet er een stroomstoot door zijn lijf. Ziet ze hem nu wel staan? Maar ze loopt zonder aarzeling door. Als er al herkenning was, dan is deze ook meteen weer verdwenen.

Ernst bedenkt zich dan dat hij in niets meer lijkt op dat kleine jongetje dat 's nachts verdween achter de muur naast zijn bed om te vluchten naar andere planeten. Hij is nu volwassen en voorgoed ontsnapt aan de kilte en eenzaamheid van toen. Van een onzichtbaar jongetje had hij zich op eigen kracht een zichtbare man gemaakt. Op de weg hier naar toe

heeft hij zoveel moois gezien dat hij de rest van zijn leven kan gebruiken bij het schilderen.

Ernst stapt uit de schaduw van de steeg de straat op. Hij kijkt zijn ouders nu op de rug. Even overweegt hij om alsnog achter ze aan te lopen en ze aan te spreken, maar met elke stap die zij verder van hem weglopen voelt hij een innerlijke rust in zich dalen. Zijn boosheid, zijn verdriet, zijn eenzaamheid, alles wat hem toen deed besluiten te vertrekken, zijn verdwenen. Ernst voelt zich rijk van binnen en weet dat wat er ook zal gebeuren, hij voldoende geluk in zichzelf heeft gevonden om de rest van zijn leven te leven. Hij heeft zijn ouders niet meer nodig. Het is goed zo.

Zijn ouders zijn nu zo klein dat Ernst ze bijna niet meer kan zien tussen alle andere voetgangers. Hij draait zich om en loopt langs de mensen die foto's staan te maken van zijn kunstwerk. Een brede glimlach verschijnt op zijn gezicht. Terwijl hij geniet van de zon op zijn gezicht loopt hij terug naar zijn atelier waar hij verder gaat met wat hem het meest gelukkig maakt: het scheppen van weer een doek.

De ouders van Ernst zijn inmiddels overleden. Hoe ik dat weet? Het zijn ook mijn ouders. Bij het opruimen van hun huis kwam ik oude fotoalbums tegen. Op de foto's in die albums stond stevast een klein jongetje naast mij en mijn broer. Ik wist echter niet wie dat jongetje was. Ik vroeg het mijn broer en ook hij keek vreemd op bij het zien van het jongetje. Ergens voelde het wel alsof het jongetje bij ons hoorde, maar hoe hij heette of waarom

Het jongetje dat onzichtbaar werd

hij op onze gezinsfoto's stond in die jaren bleef voor ons een raadsel. Nog een groter mysterie was misschien wel dat vanaf een bepaald jaar het jongetje verdwenen was.

Het beeld liet me niet los en ben daarom gaan onderzoeken wie dit jongetje zou kunnen zijn. Mensen in onze oude buurt wisten zich niets te herinneren. Ze konden zich niet voorstellen dat er sprake zou zijn van een pleegkind dat tijdelijk bij ons gezin woonde. De scholen in het dorp hadden ook geen idee wie dit jongetje kon zijn. Meerdere mensen vertelden me dat ze wel vaag iets herkenden van het gezicht van het jongetje, maar concreter dan dat werd het nooit.

Uiteindelijk heb ik gevraagd of ik misschien het archief van de gemeente in mocht zien. Daar ontdekte ik een geboorteaangifte van mijn ouders van een jongetje, genaamd Ernst. Het jongetje was na mij geboren, maar mijn broer en ik konden ons niets herinneren van een jonger broertje. Voor zover wij wisten waren we een gezin van vier.

Nu ik een naam had kon ik verder zoeken. Online typte ik zijn naam in en toen ontdekte ik dat Ernst inmiddels een beroemd schilder was en in Londen woonde. Ik ben hem daar op gaan zoeken.

Ik was zenuwachtig toen ik bij hem op de stoep stond. Zou hij me wel binnen laten? De zus die hem vergeten was? In eerste instantie hield Ernst de boot af. Hij herkende mij niet na al die jaren. Pas toen ik hem de foto's van ons gezin liet zien, wilde hij me binnen laten.

Sinds die dag hebben Ernst en ik altijd contact gehouden en heeft hij stukje bij beetje zijn verhaal aan mij verteld.

Elmine Wijnia

Tot op de dag van vandaag, ik ben inmiddels 67, schaam ik mij diep dat ik Ernst vergeten ben. Hij heeft het me vergeven, maar mezelf vergeef ik het waarschijnlijk nooit. Ik heb altijd het gevoel gehouden dat ik als oudere zus mijn kleine broertje had moeten beschermen. Maar goed, het leven loopt zoals het loopt en ik ben alleen maar dankbaar voor de mentale veerkracht van mijn broertje die hem op plekken heeft gebracht in de wereld waar de meesten van ons alleen maar van kunnen dromen.

Om zijn geheimen te bewaren heb ik de naam Ernst natuurlijk verzonnen, want tot op de dag van vandaag schildert hij nog steeds. De hele wereld kent zijn naam inmiddels. Misschien geeft hij ooit zijn geheim nog prijs, maar uit mijn mond zul je het niet horen.

Terwijl de rest van de wereld Ernst kent als wereldberoemde schilder, wilde ik het verhaal vertellen van mijn kleine onbezorgde broertje dat mijn leven ontgroeide, door eerst onzichtbaar te worden, om me daarna te verpletteren met wereldse grootsheid door nog altijd zijn warme bescheidenheid te bewaren voor iedereen die hij lief heeft, inclusief zijn zus die hem vergat. Ik ben dankbaar dat ik hem opnieuw heb leren kennen.

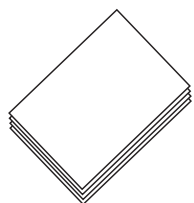
En misschien dat door het lezen van het verhaal van Ernst, een kind dat vandaag niet gezien wordt de moed vindt om zijn eigen weg te vinden.

Het jongetje dat onzichtbaar werd

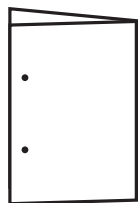
Elmine Wijnia

Maak er een boek van

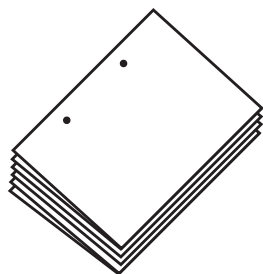
1) print uit op A4

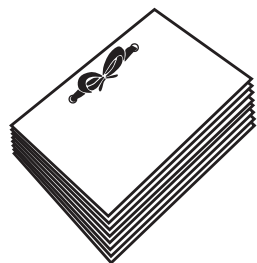
2) vouw in het midden, met de tekst naar buiten

3) stapel je bladzijden en perforeer ze let op de volgorde

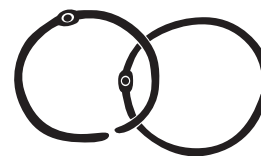

4) bind de pagina's samen

Het jongetje dat onzichtbaar werd

Suggesties om te binden

Elmine Wijnia